Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Chris Carter
The Death Watcher

Copyright © Chris Carter, 2024
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Lidija Cenić

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

POSMATRAČ SMRTI

KRIS KARTER

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

JESTE LI IH SVE PROČITALI?
Otkrijte ceo serijal o Robertu Hanteru

„Karter je sad u rangu Džefrija Divera."
Daily Mail

ŽIG SMRTI
Nađen je leš sa čudnim dvostrukim krstom urezanim u vrat: to je potpis psihopate poznatog kao Krstaš. Ali inspektor Robert Hanter zna da je to nemoguće. Jer Krstaš je uhvaćen pre dve godine. Zar ne?

DŽELAT
U jednoj crkvi u Los Anđelesu leži krvavo telo sveštenika. Na grudima mu je krvlju ispisan broj tri. Robert Hanter u početku veruje da je u pitanju ritualno ubistvo. Ali pojava novih leševa navodi ga da preispita taj zaključak.

NOĆNI LOVAC
U napuštenoj mesari otkrivena je žrtva, ali uzrok smrti je nejasan. Na njenom telu nema tragova, a usne su joj brižljivo zašivene. Tek posle detaljne obdukcije, Robert Hanter otkriva užasnu istinu.

VAJAR SMRTI
Medicinska sestra na praksi doživljava najveći šok u životu kad zatekne svog pacijenta, tužioca Dereka Nikolsona, brutalno ubijenog u njegovom krevetu. Ali ono što najviše šokira inspektora Roberta Hantera jeste vizitkarta koju je ubica ostavio.

JEDAN PO JEDAN
Inspektor Robert Hanter prima anonimni telefonski poziv sa zahtevom da pogleda privatni prenos na jednoj veb-adresi. Hanter to čini i istog časa počinje jeziva predstava osmišljena samo za njegove oči.

ZLI UM
Neobična nesreća dovodi do hapšenja jednog čoveka, ali dalja istraga ukazuje na mnogo užasnije otkriće – to je serijski ubica koji je najmanje dvadeset pet godina otimao, mučio i kasapio

žrtve širom Sjedinjenih Država. I sada pristaje da razgovara samo s Robertom Hanterom.

JA SAM SMRT

Sedam dana po njenoj otmici, nađen je leš dvadesetogodišnje žene. Inspektor Robert Hanter dobija slučaj, ali ubrzo se pojavljuje i druga žrtva. Hanter zna da mora biti brz jer juri čudovište.

SMRTONOSNI POZIV

Budite oprezni pre nego što se sledeći put javite na telefon. To može biti početak košmara, kao što Robert Hanter otkriva dok lovi ubicu koji vreba žrtve na društvenim mrežama.

GALERIJA MRTVIH

Robert Hanter stiže na jedno od najšokantnijih mesta zločina na kojima je ikad bio. Uskoro se udružuje s FBI-jem da bi uhvatio ubicu za koga ubistvo nije puko usmrćivanje već jedna vrsta umetnosti.

LOV NA ZLO

Lusijen Folter, najopasniji serijski ubica s kojim je FBI ikad imao posla, upravo je pobegao. Krenuo je u lov na inspektora Roberta Hantera da mu se osveti...

DNEVNIK SMRTI

Kad Andžela Vud dođe do sveske koja sadrži jezive opise brojnih ubistava, postaje jasno da je serijski ubica na slobodi i možda čak ni inspektor Robert Hanter neće moći da ga zaustavi.

DŽENEZIS

Robert Hanter je na tragu najopakijem i najdisciplinovanijem serijskom ubici s kojim se ikad suočio. Između njegovih zločina postoji samo jedna uznemirujuća veza – delovi pesme ostavljeni unutar tela žrtava.

Posveta

Želeo bih da ovu knjigu posvetim svim čitaocima koji su mi u proteklih petnaest godina pružili neverovatnu podršku i ljubav. Imao sam tu čast da mnoge od vas upoznam tokom karijere i uvek se divim vašoj dobroti i strpljenju.
Zbog vas radim ovo što radim. Zbog vas sam i dalje ovde.
Od sveg srca vam se zahvaljujem što mene i moj san održavate u životu.
Vidimo se uskoro na nekoj književnoj turneji.

Ova priča nadahnuta je istinitim događajima.

1.

Svest se Šonu Danijelsu vratila u nestabilnim talasima. Prvo je s mukom zatreptao, pa odmah zatim očajno, drhtavo udahnuo. Ono malo vazduha što je uspeo da uzme delovalo je ustajalo i teško, ispunjeno čudnom mešavinom mirisa koje nije mogao sasvim da prepozna. Progutao je nekoliko kapi pljuvačke koje su njegove žlezde uspele da proizvedu, ali pritom je osetio da ga grlo grebe i peče, kao da je u njega sručio činiju tucanih čili papričica pomešanih sa srčom. Trgnuo se od bola i zadržao dah nekoliko sekundi. Izgubljeni, neusredsređeni pogled instinktivno je usmerio levo, pa desno.

Ništa.

Šon nije video ništa osim tame.

„Šta je ovo, dođavola?" Te reči su mu skliznule sa sasušenih usana kao u polusnu, dok se borio da širom otvori preumorne kapke. *Jesam li se ponovo onesvestio posle još jedne noći pijančenja?*

Ta pomisao ga nije iznenadila, a glavobolja koja mu je raznosila lobanju stvarno je delovala kao najava najgadnijeg mamurluka.

„Uh", prostenjao je i ponovo udahnuo ustajali vazduh. Pokušao je da proguta još malo pljuvačke, ali samo se zakašljao, od čega se glavobolji pridružilo pečenje u grlu, te je celo lice počelo da mu pulsira.

„Sranje", prošaptao je još jednom i pospano izdahnuo. „Šta sam, dođavola, sinoć pio? Benzin?"

Tada je shvatio da leži na leđima na nekoj prilično neudobnoj površini. To svakako nije krevet.

Gde sam, jebote? Na kuhinjskom podu? Ta pomisao bila je praćena još jednim umornim udisajem. *Pa bolje bi mi bilo da ustanem. Ne znam ni koliko je sati.*

Ali kad je pokušao da se pomeri, ništa se nije desilo.

„Koji je ovo đavo?"

Ponovo je pokušao da se pomeri.

Apsolutno ništa se nije pomeralo – ni nožni prsti, ni stopala, ni noge, ni ruke, ni šake, ni prsti na rukama, ni vrat...

„Šta se, dođavola, dešava?"

Tada je odnekud sa svoje desne strane začuo neki čudan zvuk. Kao da se neko meškolji na stolici.

Šon je odmah pogledao na tu stranu, ali ništa nije mogao da vidi.

„Zdravo? Ko je tamo?", pokušao je da pita, ali grlo mu je bilo previše suvo, a glasne žice preslabe da bi proizvele išta glasnije od šapata. Ipak je nastavio. „Molim vas, možete li da mi pomognete? Ne mogu da se pomerim."

Nije dobio odgovor.

„Zdravo?", ponovo je pokušao. „Ima li koga?"

Tišina.

Koji se đavo dešava? Je li ovo san? Zašto ne mogu da se pomerim?

Šon je zažmurio najjače što je mogao, pa zatreptao i otvorio oči. Nije imao utisak da sanja. Sve je i dalje bilo tu – tama, pulsirajuća glavobolja, pečenje grla, ustajali vazduh... i još uvek nije mogao da se pomeri. Brzo ga je obuzelo očajanje.

„Dobro. Budan si."

Ravan, promukao muški glas dopro je sa Šonove desne strane.

Dao je sve od sebe da okrene glavu na tu stranu, ali mišići vrata mu naprosto nisu reagovali. Zato je oči pomerio udesno najviše što je mogao.

„Ko je to?", upitao je Šon glasom koji je zvučao prigušeno. „Možete li mi pomoći, molim vas? Ne znam šta se desilo, ali ne mogu da se pomerim."

„Da. Znam", mirno je odvratio muškarac, pa uključio svetlo.

Direktno iznad Šona upalila se sijalica u mrežastom kućištu od jakog metala. Zatreptala je nekoliko puta, pa okupala prostoriju tako jarkom svetlošću da se Šonu učinilo da mu mrežnjača gori. Instinktivno je ponovo zažmurio, ali pošto mu je potiljak bio pritisnut uz onu neudobnu površinu na kojoj je ležao i nije mogao da pomeri vrat, nije bilo načina da zaista izbegne blistavi sjaj koji ga je pogodio kao malj. Iako je žmurio, svetlost je bila dovoljno jaka da mu prodre kroz kapke i dopre do optičkog nerva, sudarajući se s već nepodnošljivom glavoboljom. U tom trenutku mu se činilo da će mu se mozak istopiti.

„Uh", zastenjao je u borbi za dah. „To je prokleto prejako."

„Sačekaj malo", rekao je muškarac spokojno. „Oči će ti se navići."

„Šta se dešava?", upitao je Šon glasom u kojem se osetio očaj. „Gde sam? Zašto ne mogu da se pomerim? Ko si ti?"

„Ti si u mojoj operacionoj sali", odgovorio je muškarac. „Na mom operacionom stolu."

„Na operacionom stolu?", odvratio je Šon i otvorio oči na delić sekunde, da bi zatim zaškiljio. Svetlost je i dalje bila prejaka da bi ih potpuno otvorio. „Ovo je bolnica? Jesam li imao nekakvu...", glas mu je zadrhtao kad je shvatio šta bi to moglo značiti, „...nesreću? Bože, šta se desilo? Molim te, reci mi da nisam nepokretan... molim te."

Muškarac je zastao kao da razmišlja šta da kaže. Odlučio je da postavi pitanje umesto da odgovori. „Šta je poslednje čega se sećate, gospodine Danijelse?"

Šon je čuo muškarčeve korake kako ga obilaze sa druge strane.

„Hm..." Pokušao je da razmisli, ali glavobolja kao da mu je blokirala pamćenje. „Ovaj... ne mogu da se setim. U glavi mi toliko tutnji da imam osećaj da će pući."

„Samo polako", rekao je muškarac. Glas mu je sada dopirao sa Šonove leve strane. „Bili ste omamljeni. Glavobolja, suvo grlo, utrnulost, pomućeno pamćenje... sve je to sasvim normalno."

U tom trenutku Šon je začuo novi zvuk, nešto kao zveket metala o metal. Izdahnuo je i zatreptao pošto su mu se oči najzad dovoljno navikle na svetlost da može da ih napola otvori. Čim je to uradio, odmah je pogledao levo i desno u pokušaju da što bolje sagleda svoje okruženje.

Pošto nije mogao da pomeri vrat, a potiljak mu je bio priljubljen uz operacioni sto, Šon nije mogao mnogo da vidi.

Cela tavanica je bila bela. Na zidovima su bile pločice, takođe bele i, koliko je mogao da vidi, besprekorno čiste. Počeo je da prepoznaje i mirise koji su ga isprva zbunili – sredstva za čišćenje, antiseptici, dezinfekciona sredstva... tipična kombinacija čudnih mirisa koji se obično osećaju u svakoj bolnici.

„Hm..." Šon je zažmurio i ponovo pokušao da se priseti. Glavobolja se pokazala kao veoma tvrd protivnik. „Glava mi je u haosu i đavolski me boli. Mogu li, možda, da dobijem nešto protiv bolova?"

„To ne bi bilo pametno", odgovorio je muškarac. „Analgetici ne deluju dobro sa sedativom koji vam je dat. Molim vas, samo se potrudite."

Šta misliš da radim?, pomislio je Šon i pogledao levo. *Pevušim* Mambo Number 5 *u glavi? Činim koliko mogu, ortak.*

Duboko je udahnuo boreći se s glavoboljom dok delići sećanja nisu počeli da mu se vraćaju, ali to nije bilo dovoljno.

„Pamćenje mi je mutno kao kurvi na *metu*", rekao je i ponovo zatreptao od jarke svetlosti. „Ali... otprilike se sećam da sam otišao u lokalni bar na nekoliko pića."

„Gde je to?", upitao je muškarac. „Sećate li se naziva bara? Sećate li se gde živite?"

Šon je kratko oklevao dok mu je pamćenje preskakalo kao stari motor.

„Ovaj... živim u južnom Los Anđelesu."

Muškarac je čekao, ali Šon nije rekao ništa više.

„Možete li biti malo određeniji?", insistirao je muškarac. „Možete li da se setite u kom delu južnog Los Anđelesa živite?"

Šon je zastao samo na sekundu.

„Da", odgovorio je Šon kad su sećanja konačno počela da se kristališu. „Živim u Lomiti – na uglu Avenije Ešelman i Dvesta pedesete ulice."

„Svaka čast, gospodine Danijelse", rekao je muškarac i najzad prišao dovoljno blizu da Šon može prvi put da ga vidi.

Muškarac se nadneo nad operacioni sto, ali iz ležećeg položaja, sa svetlom koje mu bije pravo u oči, Šon nije mogao ni približno da odredi njegovu visinu. Muškarčeva kosa, ako ju je uopšte imao, bila je potpuno prekrivena tirkiznom hirurškom kapom. Nos, usta i brada takođe su mu bili skriveni iza standardne hirurške maske. Šon je mogao da mu vidi samo oči – tamne i upale iza hirurških naočara.

„Sećate li se još nečega?"

Šon je još malo napeo mozak.

„Ovaj... mislim da sam ćaskao s nekim. Ali ne mogu da se setim s kim."

„U baru?"

„Mislim, da."

„Dobro. Možete li da se setite još nečega?"

Šon je pokušao, ali pamćenje mu je bilo samo kaljuga.

„Ne, ničega", odgovorio je i navrle su mu suze. „Molim vas, recite mi, šta mi se desilo. Kako sam dospeo ovamo? Zašto ne mogu da se pomerim? Zašto se skoro ničeg ne sećam?"

Muškarac se odmakao od operacionog stola i načas nestao iz Šonovog vidokruga.

„To je sasvim u redu, gospodine Danijelse. Ništa ne brinite. Da budem sasvim iskren, jeste li znali da se pamćenju ne može sasvim verovati? Posebno sećanjima nastalim neposredno posle traumatičnog događaja. Iskrivljuju se i rasipaju, a kad pokušamo da se prisetimo, spajaju se na način koji nema veze sa onim što se stvarno desilo. I tada počinju pravi problemi. Ljudi potpuno veruju u ono čega se navodno sećaju, smatrajući to vernim tragom onoga što se desilo. Ali retko je tako. Kad postoje rupe u pamćenju, naš mozak ih popunjava najverovatnijim pretpostavkama za koje smatra da se uklapaju. Važni detalji koje smo zaboravili popunjavaju se maštom. Shvatate li koliko problematično to može biti?"

Šon to nije znao.

„Previše ljudi uzima sećanja kao činjenice", nastavio je čovek. „Ali ona to, naprosto, nisu. Ona su više doživljaj onoga što se desilo nego prava stvarnost."

„Znači...", Šon je zastao, a suze su mu se nakupile na donjim trepavicama, „hoćete da kažete da se možda nikad neću setiti šta mi se desilo?"

„Ne, nikako. Toliko ja mogu da vam kažem. Izašli ste na piće u lokalni bar, gospodine Danijelse, i dok ste pili, upali ste u nevolju."

Šon je ponovo začuo nešto što je zvučalo kao zveket metala o metal. Zvuk nije bio jak, više je ličio na ređanje instrumenata na metalnu tacnu.

„Nevolju?", upitao je Šon, u jednakoj meri zbunjen i uplašen. „Kako to mislite? U kakvu nevolju?" Jedna suza mu je skliznula niz lice.

Muškarac je ponovo ušao u Šonov vidokrug. Ovog puta je dogurao kolica sa instrumentima.

„Ćaskali ste s nekim u baru, gospodine Danijelse", odgovorio je, „a taj neko je bio nevolja."

„Šta?", upitao je Šon ponovo i zaškiljio u jarku svetlost, trudeći se da se seti.

Je li se potukao? Je li uboden... ili upucan? Je li mu taj s kim je razgovarao u baru nekako oštetio kičmu? Da li zato ne može da se pomeri? Je li to ono što doktor pokušava da mu kaže?

Među svim tim pitanjima jedna nova, zabrinjavajuća misao probila se na površinu. Šon je pokušao da se koncentriše na muškarčevo lice.

„Ne razumem. Kako znate da je osoba s kojom sam razgovarao u baru bila problematična?"

Muškarac se zakikotao držeći ga u neizvesnosti još nekoliko sekundi. „Jer sam to bio ja."

Šon se namrštio na njega. „Šta?"

Muškarac je uzeo nešto s tacne sa instrumentima sa svoje desne strane. „Imam jedno pitanje za tebe... *Šone*."

Promena u načinu na koji se muškarac obraćao Šonu očigledno je bila namerna. Uzeo je mali čekić s tacne sa instrumentima i nešto što je izgledalo kao dleto sa debelim, zaobljenim krajem, umesto oštrog.

„Šta misliš", upitao je muškarac, „hoće li ovo dleto biti dobro za lomljenje kostiju ili da uzmem nešto malo teže... Možda i oštrije?"

„*Šta?*" Šon je na trenutak pogledao čekić i dleto, pa se ponovo koncentrisao na muškarčevo lice.

„Ne želim da probijem kožu", objasnio je muškarac. „Hoću samo da polomim kosti, ali ne želim da napravim rezove na koži ili mesu." Slegao je ramenima. „Hematomi i modrice su, naravno, u redu. Teško je lomiti kosti, a ne napraviti modrice, zar ne?"

Šonu je srce preskočilo. „Ja... ne razumem."

„O, izvini", rekao je muškarac, pa vratio čekić i dleto na tacnu sa instrumentima. „Dozvoli da objasnim, molim te. Sinoć sam ti u baru sipao nešto u piće."

Šon je ovog puta samo zaškiljio u njega i pokušao da shvati je li to šala.

„Bilo je oko jedanaest i petnaest", nastavio je muškarac. „Tada si mi rekao da moraš da ideš. Ponudio sam da nam naručim još jednu turu – za put, znaš? Znao sam da nećeš odbiti još jedan viski i kad si otišao da pišaš, sipao sam ti drogu u piće."

„Je li ovo... šala?"

Muškarac je širokim pokretom pokazao prostoriju u kojoj su bili. „Očigledno nije."

Šon je zatreptao i još jedna suza mu je skliznula niz lice.

„Već sam mnogo puta 'začinio' tuđe piće", nastavio je muškarac. „I mogu ti reći da sam potpuno usavršio tehniku i tajming. Već smo ispili pića i baš smo izlazili iz bara kad je droga počela da deluje. Kad te je onesvestila, već smo bili pored tvog auta. Bez svedoka. Bio je mačji kašalj ubaciti te unutra."

„Ja... ne razumem." Strah se jasno osećao u Šonovom glasu. „Zašto? Zašto ovo radiš?"

„Ukratko?", odvratio je muškarac. „Jer ću te povrediti, Šone. Mnogo." U njegovom tonu nije bilo šale.

Šon je ponovo pokušao da se pomeri, ali nijedan mišić ga nije slušao.

„A evo šta je najbolje kod stanja u kojem si sad, Šone", objasnio je muškarac. „Šta god da ti uradim – bilo da ti polomim

kosti, iščupam nokte na nogama, zdrobim testis, bilo šta... ništa nećeš osetiti." Namerno je zastao. „Zasad... ali neuromuskularni blokator koji sam ti dao, a koji te je paralisao od vrata naniže, prestaće da deluje za..." Muškarac je pogledao na sat. „Za oko sat i petnaest minuta. E *onda* će te zaboleti... isprva blago, dok se tvoj nervni sistem polako budi. Verovatno će početi bolom u mišićima, koji će postepeno preći u grčeve. Zatim će ti se činiti da su ti zglobovi iščupani i zamenjeni komadima srče."

Šon je prestravljeno gledao muškarca, koji se ponovo nadneo nad operacioni sto.

„Onda...", muškarac očigledno nije bio završio, „će ti stomak ispuniti žuč i povratićeš. To nikako nećeš moći da sprečiš, ali povraćanje će ti delovati kao da ti je neko nabio pesnicu niz jednjak kidajući mu zidove, tako da će ti krv procuriti niz grlo, pa ćeš se zagrcnuti i činiće ti se da se daviš. Što tvoj nervni sistem bude budniji, to će jače signale bola slati tvom mozgu... što više signala bola tvoj mozak primi, više ćeš povraćati jer će bol biti nepodnošljiv, za to ću se postarati. Ali u tvom slučaju imam stvarno sjajno iznenađenje za veliko finale."

Šon je osetio kako se vazduh oko njega zgušnjava i kako sve teže diše.

Muškarac je ponovo uzeo čekić i dleto s kolica sa instrumentima. Iako mu je hirurška maska skrivala nos i usta, Šon je video da mu je na licu osmeh.

„Siguran sam da si to dosad shvatio", rekao je muškarac, „ali nisi stvarno u bolnici. A ja nisam doktor, ali daću sve od sebe." Okrenuo se i pogledao list papira na kolicima sa instrumentima. „Dobro, da počnemo?"

„Molim te...", preklinjao je Šon gušeći se u suzama. „Šta god nameravaš da uradiš... molim te, nemoj. Nemam mnogo novca, ali možeš uzeti sve što imam. Molim te, ne čini to. Molim te... samo me pusti."

„Psst", tiho je rekao muškarac i spustio dleto na Šonovu desnu butinu, pa podigao čekić. „Ne zatvaraj oči." Klimnuo je. „Gledaj ovo."

2.

Trideset dva dana kasnije

Na petom spratu čuvene zgrade Policijske uprave u centru Los Anđelesa, na kraju Odeljenja za oružane pljačke i ubistva, nalazi se kancelarija Jedinice za ultranasilne zločine Policije Los Anđelesa. Iako nosi naziv „jedinica", čine je samo dva inspektora: Robert Hanter – šef jedinice – i njegov partner Karlos Garsija. Obojica su se upravo spremala da izađu iz kancelarije, kad se na njenim vratima pojavila Barbara Blejk, kapetanica njihovog odeljenja.

„Nekud ste pošli?", upitala je. Njena duga, zift-crna kosa bila je skupljena u elegantnu punđu pričvršćenu pomoću dva metalna štapića. Nosila je svilenu belu bluzu upasanu u dobro skrojenu tamnoplavu usku suknju. Njene blistave crne cipele bez potpetica krasio je srebrni detalj na vrhu.

„Baš smo krenuli na ručak", odgovorio je Garsija i instinktivno pogledao na sat. Bilo je dva i petnaest. „Zašto, kapetane? Šta se dešava?", upitao je kad je primetio žutu fasciklu u rukama kapetanice Blejk. Materijal o istragama dodeljenim Jedinici za ultranasilne zločine obično je stizao u crnoj ili tamnosivoj fascikli.

„Htela sam da na brzinu nešto pogledate za mene", odgovorila je kapetanica, pa ušla u kancelariju i zatvorila vrata za sobom.

„Važi", rekao je Hanter i pošao joj u susret. „Šta je to?"

„Izveštaj sa obdukcije", objasnila je kapetanica Blejk, pa obojici dala po primerak izveštaja.

„Iz kog slučaja?", upitao je Hanter.

„Trenutno se odnosi na saobraćajnu nesreću", odgovorila je kapetanica.

Hanter i Garsija su se namrštili.

„Pre nekih četrdeset pet minuta", objasnila je kapetanica Blejk, „pozvala me je doktorka Houv. Upravo je bila završila obdukciju Šona Danijelsa, četrdesetšestogodišnjaka iz Lomite. Njegovo telo je nađeno pored Lejk Hjuz rouda u planinama Sijera Pelona i činilo se da ga je udarilo vozilo čiji je vozač pobegao."

„Udarilo ga vozilo?", upitao je Garsija, pa otvorio izveštaj. Hanter je uradio isto.

„Tako je *izgledalo*", kapetanica Blejk je naglasila tu reč i glavom pokazala ka fasciklama u njihovim rukama. „Samo pogledajte i recite mi šta mislite."

„Pa", rekao je Garsija i pre nego što je počeo da čita dokument, „ako je glavni patolog Okružne patološke službe Los Anđelesa pozvala kapetanicu Odeljenja za oružane pljačke i ubistva Policije Los Anđelesa zbog *navodne* saobraćajne nesreće, očigledno joj je na obdukciji nešto bilo sumnjivo."

Kapetanica Blejk je podigla ruke. „Kao što sam rekla – pogledajte i recite mi šta mislite." Izvukla je stolicu ispred Hanterovog stola i sela.

Garsija je razrogačio oči. „Šta, sad odmah?"

Tišina.

„Ali ručak..."

Kapetanica Blejk se zavalila u stolicu, prekrstila noge i mirno spustila šake na kolena, pa mrko pogledala Garsiju.

„...svakako može da sačeka", dovršio je rečenicu i naslonio se na ivicu svog stola. Nije zvučao oduševljeno.

Hanter je već počeo da čita dokument koji je počinjao izveštajem Saobraćajnog odeljenja Policije Los Anđelesa.

Telo su pre četiri dana, rano izjutra, našli Markus Stamford i njegov sin Džulijan, dok su Lejk Hjuz roudom putovali ka svom omiljenom mestu za pecanje na jezeru Kastik. Oko 5.10 ujutru, nekih sto pedeset metara severno od ulaza u lokalnu crkvu, i otac i sin su ugledali nešto što je izgledalo kao leš pored puta, ali ne životinjski. Pošto se zabrinuo, gospodin Stamford je zaustavio automobil i izašao da proveri. Tada je otkrio beživotno telo odraslog muškarca koga je, kako se činilo, udarilo neko vozilo. Gospodin Stamford je onda pozvao policiju.

Šerifska služba Los Anđelesa je prva stigla na lice mesta, a odmah za njom hitna pomoć i inspektor Vilijam Šarp iz Saobraćajne policije.

Hanter je okrenuo stranu izveštaja i pogledao fotografije s lica mesta. Bilo ih je ukupno dvadeset šest. Na prvih osam bilo je celo telo snimljeno iz različitih uglova. Na sledećih dvanaest bili su krupni kadrovi povreda. Na telu su bili otvoreni prelomi desnog zgloba i desne cevanice, koja je čak probila tkaninu crnih pantalona. Videlo se da su mu levo rame i ključna kost iščašeni i slomljeni, a po licu, glavi, rukama, nogama i šakama je imao posekotine, dok je na nekim mestima koža bila odrana.

Poslednjih šest fotografija prikazivalo je put, uglavnom jasno vidljive tragove kočenja na asfaltu. Bilo je četiri traga i sva četiri su bila upadljiva. Kad se u obzir uzme to i rastojanje između tragova prednjih i zadnjih guma, sve ukazuje na to da je Šona Danijelsa skoro sigurno udario kamionet s pogonom na sva četiri točka. Na jednoj fotografiji prikazane su dimenzije tragova kočenja. Tragovi obe prednje gume bili su dugački skoro metar i po, a tragovi zadnjih samo nekoliko centimetara kraći.

Prema rečima inspektora Šarpa, položaj i udaljenost tela od tragova kočenja odgovarali su nesreći u kojoj je žrtva udarena vozilom koje se kretalo brzinom od oko sedamdeset kilometara na sat. Izgledalo je da su kočnice aktivirane samo delić sekunde pre fatalnog udara, što je ukazivalo na to da vozač nije video pešaka dok nije bilo prekasno. Posle udara, žrtva je odbačena na haubu vozila, zatim je udarila u vetrobran i onda odletela napred, u desnu stranu, i pala na put.

„Moje prvo pitanje ovde je", rekao je Garsija kad je na brzinu prelistao izveštaj, „šta je žrtva radila na planini tako rano ujutru?"

„Možda je pecao?", nagađala je kapetanica Blejk. „Ili planinario?"

„Da, to bi se očekivalo, zar ne?", odvratio je Garsija. „Ali nigde ne piše, niti se to vidi na slikama, da je pored puta nađeno još nešto – nema ranca ni torbe, nema štapa niti drugog pribora za pecanje... nema ničeg." Slegao je ramenima. „Da, oko mesta gde je telo nađeno ima mnogo mesta za pecanje u izletničkoj zoni. Ali čak i da je bio na planinarenju ili na usamljeničkom izletu po mraku, zašto je prelazio ulicu čak na tom mestu? Hoću da kažem – izletnička zona i mesta za pecanje su prilično daleko od Lejk Hjuz rouda."

„Dobro pitanje", saglasila se kapetanica Blejk.

„Njegov karavan je bio parkiran na zemljanom putu nedaleko od mesta gde je nađeno telo", rekao je Hanter dok je čitao izveštaj. „Nigde se ne pominje izletnička korpa, torba, ranac, štap za pecanje... ništa."

„Je li nađen njegov mobilni?", zanimalo je Garsiju.

Hanter je kratko prelistao izveštaj. „Ne pominje se, verovatno nije."

„Znači, koja bi bila naša teorija?", upitao je Garsija. „Odvezao se tamo, parkirao auto, otišao u šetnju i onda ga je udario

kamionet koji je pobegao s lica mesta?" Izvio je obrve ka kapetanici Blejk.

„Samoubistvo?", upitala je, ali nije zvučala ubeđeno.

„Ne." Garsija je odmahnuo glavom, baš kao i Hanter. „Živeo je u Lomiti, kapetane. Ako je hteo da se ubije tako što će izaći pred neko vozilo, zašto se vozio čak do mirnog puta u planinama Sijera Pelona kad pred kućom ima ultraprometni Pacifički obalski auto-put? Ovo nije samoubistvo. Ako jeste, sigurno nije bilo unapred isplanirano."

Kapetanica Blejk je klimnula. „Samo sam htela da se uverim da smo obradili sve moguće opcije..."

„Pre nego što posumnjamo na ubistvo", rekao je Hanter kad je shvatio na šta kapetanica cilja.

Kapetanica je nagnula glavu malo ulevo i podigla savršeno oblikovane obrve. „Čitajte dalje."

Hanter i Garsija su se vratili obdukcijskom izveštaju. Doktorka Houv je u njemu potvrdila da većina povreda, posebno otvoreni prelomi desnog zgloba i desne cevanice, odgovaraju situaciji u kojoj je pešaka udarilo vozilo u brzom kretanju.

Hanter je zastao i vratio se na slike koje prikazuju celo telo. Na jednoj slici snimljenoj izdaleka videli su se i telo i tragovi kočenja sva četiri točka. Nešto u tom prizoru je malo ubrzalo točkiće u njegovoj glavi, ali u razmišljanju ga je ubrzo prekinuo Garsija, koji je odmah prešao na poslednju stranu izveštaja da vidi uzrok smrti.

„Šta? Je li ovo greška?"

Pogledao je kapetanicu Blejk.

„Uzrok smrti?", upitala je.

Garsija je klimnuo.

„Doktorka Houv je bila apsolutno sigurna", potvrdila je kapetanica.

Hanter je otvorio poslednju stranu i zastao. „*Hipotermija?*" U njegovom glasu se jasno osećala sumnja. „Hoćete da kažete da se ovaj tip smrzao?"

„Ne ja", odgovorila je kapetanica Blejk. „To kaže izveštaj."

„U Kaliforniji?", upitao je Garsija. „U junu? Napolju je više od dvadeset stepeni."

Kapetanica je primetila kako su Hanteru zablistale oči. Pogledao je partnera.

Garsija je dobro poznavao taj pogled. Slegao je ramenima. „Ja obožavam misterije, znaš to."

Kapetanica Blejk je bez reči ustala i izašla iz kancelarije Jedinice za ultranasilne zločine.

Nije pokupila fascikle.